

Eichah 2:20

ראה יהוה והביטה, למי עוללת כה: אם-תאכלנה נשים פרים עללי טפחים, אם-יהרג במקדש אדני כהו ונביא

Devarim 28:53

ואכלת פרי-בטנך, בשר בניך ובנותיך, אשר נתו-לך, יהוה אלהיך--במצור, ובמצוק, אשר-יציק לך, איבך

Medrash Eicha Rabba 2§23

ראה ה' והביטה, מעשה בדואג בו יוסף שמת והניח בו קטן לאמו, והיתה ממדדת אותו בטפחים ונותנת משקלו זהב לשמים בכל שנה ושנה, וכיון שהקיפה מצודה לירושלים, טבחתו אמו בדיה ואכלתו. והיה ירמיה מקונו לפני המקום ואומר "למי עוללת כה אם תאכלנה נשים פרים עללי טפחים", ורוח הקדש משיבתו: אם יהרג במקדש ה' כהו ונביא, זה זכריה בו יהודע

Eicha 1:11

כל-עמה נאנחים מבקשים לחם, נתנו מחמודיהם (מחמדיהם) באכל להשיב נפש; ראה יהוה והביטה, כי הייתי זוללה

Medrash Eicha Rabbah 1§39

כל עמה נאנחים, כתיב (ירמיה נב, ו'): בתשעה לחדש ויחזק הרעב בעיר וגו', לעם הארץ לא היה לחם לבני יהודה היה לחם, אלו בחרבו ראשו. אבל בחרבו שני, "כל עמה נאנחים מבקשים לחם וגו'", בתחלה היו משלשלין להם קפה של זהב ונותנין להם קפה של חטין. חזריו ומשלשלין להם קפה של זהב ונותנין להם קפה של שעורים. חזריו ומשלשלין להם קפה של זהב, ונותנין להם קפה של תבן. מה היו עושי? היו שולקין אותו ושותין מימיו. חזריו ומשלשלין להם קפה של זהב ואין נותנין להם כלום

Vayikra 26:26

בשברי לכם מטה לחם ואפו עשר נשים לחמכם בתנור אחד והשיבו לחמכם במשקל ואכלתם ולא תשבעו

Rashi

והשיבו לחמכם במשקל. שתהא התבואה נרקבת ונעשית פת נפולת, ומשתברת בתנור, והן יושבות ושוקלות את השברים לחלקם ביניהם

Eichah 2:13

מה-אעידך מה אדמה-לך, הבת ירושלים--מה אשוה-לך ואנחמך, בתולת בת-ציון: כי-גדול כים שברך, מי ירפא-לך

בחדש הרביעי בתשעה לחדש, ויחזק הרעב בעיר; ולא-היה לחם, לעם הארץ¹

Medrash Eichah Rabbah 2§17

כי גדול כים שברך, אמר רבי חולפאי מי שהוא עתיד לרפאות שברו של ים, הוא ירפא לך

Bereishis 1:6-7

ויאמר אלהים, יהי רקיע בתוך המים, ויהי מבדיל, בין מים למים

ויעש אלהים, את-הרקיע, ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע, ובין המים אשר מעל לרקיע; ויהי-כן

R' Soloveitchik, "In the realm of destiny, man recognizes the world as it is and does not wish to use harmonistic formulas in order to gloss over and conceal evil. The man of destiny is highly realistic and does not flinch from confronting evil face to face... When the man of destiny suffers he says to himself: 'Evil exists, and I will neither deny it nor camouflage it with vain intellectual gymnastics. I am concerned with evil from a halachic standpoint, like a person who wishes to know that deed which he shall do; I ask one simple question: *What must the sufferer do so that he may live through his suffering?*

"...We do not inquire about the hidden ways of the Almighty, but, rather, about the path wherein man shall walk when suffering strikes. We ask neither about the cause of evil nor about its purpose, but, rather, about how it might be mended and elevated. How shall a person *act* in a time of trouble? What ought a man *to do* so that he not perish in his afflictions?

"... The halacha teaches us that the sufferer commits a grave sin if he allows his troubles to go to waste and remain without meaning or purpose... Woe unto the man whose suffering has not precipitated a spiritual crisis in the depths of his being, whose soul remains frozen and lacking forgiveness! Woe unto the sufferer if his heart is not inflamed by the fires of affliction, if his pangs do not kindle the lamp of the L-rd that is within him! If a person allows his pains to wander about the vast empty spaces of the cosmos like blind, purposeless forces, then a grave indictment is drawn up against him for having frittered away his suffering..."

"In the same way that G-d's goodness imposes upon man the obligation to perform exalted, sublime deed, and demands of either the individual or the community original, creative actions, so too do afflictions require of a person that he *improve himself*, that he *purify his life*... The awareness of the requirement to commit oneself *entirely to G-d* and the understanding of one's obligation to purify and sanctify oneself from precisely out of the midst of one's suffering must shine brightly in the soul of a person when he finds himself *in the straits* and inquires into the meaning of his very existence (Fate and Destiny, Ktav Publishing House, p.7-11)."

Eichah 5:19-22

אתה יהוה לעולם תשב כסאך לדר ודור:

למה לנצח תשכחנו תעזבנו לארך ימים:

השיבנו יהוה ו אליך ונשוב [ונשובה] חדש ימינו כקדם:

כי אם-מאס מאסתנו קצפת עלינו עד-מאד: